

Novica Novaković

Pesmi

Pozlačena pokrajina se rodi po polnoči,
 ko antilopa v modrem preleti nebo.
 Takrat se zvezde umaknejo otroku,
 ki plava v rožnati megli.
 Posut s srebrnim vesoljnim prahom,
 brez časa in brez prostora,
 se sivolasi starec sprašuje: zakaj?
 In ko se oblaki odprejo lepoti miru,
 se antilopa v modrem vrne.

Dežurni padalec
 se vozi v srebrnem dvigalu.
 Višinske razlike so most
 med dvema barvama.
 Nevidno ogrinjalo
 je ostalo v daljnem muzeju.
 Mehka dolina,
 bodi učitelj otroku v belem!

Signora, bananin olupek je neuporaben
 kot rjavkast kuža, ki stalno cvili
 in liže prepotene prste gospodarici kosti.
 Je poziranje na črnem stopnišču opazno?
 Konkretna otoplitev razveljavlja pravila.
 Ljudem tretje vrste poganjajo tipalke,
 ostali pa drviyo po obvoznicah.
 Čipke obvladujejo najvišje vrhove sveta.

Brodolomec,
 je izprana notranjost uporabna?
 Srebrnomodro sporočilo,
 napisano z limoninim sokom,
 v steklenici,

pričakuje trčenje z neznanim.
Kamniti obrazi delijo karte.
Šminka, plamen, prepad ...
Vsak plašen poskus
je zavrtnjen z glasnim smehom.

Rdečeočka lepotica brez zob
ne nosi steznika.
Zakaj pa?
Saj tudi bog vrta po nosu.
In nuni v rožnatih hlačkah
paše še še še ...
Zastrupljene steze!
Luna in vaje v parterju,
sonce in zeleni odsev;
da, akrobacije na trapezu.